

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4220/2022
05.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници по тужби АА из ..., чији је пуномоћник Владица Шошић, адвокат из ..., против туженог Правног факултета у Крагујевцу, чији је пуномоћник Иван Дојчиновић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3717/21 од 13.07.2022. године, у седници већа одржаној 05.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3717/21 од 13.07.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1330/20 од 26.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење о избору кандидата за заснивање радног односа на радном месту самостални стручно технички сарадник – шеф Одсека за ... број .. од 15.10.2020. године, које је донео тужени. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3717/21 од 13.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1330/20 од 26.07.2021. године, а ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другостепеном поступку, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на одређено време почев од јануара 2019. године до краја септембра 2020. године, на пословима сарадника у настави за ужу научну област ... право, када јој је престао радни однос истеком трајања уговора о раду. Тужила је 26.08.2020. године, завршила мастер академске студије другог степена на студијском програму – Право, обима 60 ЕСПБ и стекла академски назив мастер правника. Тужени је у публикацији „Послови“, број 900 од 23.09.2020. године, објавио конкурс за заснивање радног односа на одређено време на радном месту самостални стручно технички сарадник – шеф Одсека за ..., а као услови за обављање послова на том радном месту наведени су: високо образовање – Правни факултет, на студијама другог степена (мастер академске студије, односно специјалистичке академске студије) по пропису које уређује високо образовање почев од 10.09.2005. године, на основним студијама у трајању од најмање четири године по пропису који је уређивао високо образовање пре 10.09.2005. године и једна година радног искуства. Тужила је 29.09.2020. године поднела пријаву на наведени конкурс уз који је доставила тражену документацију.

Одлуком декана туженог од 06.10.2020. године формирана је трочлана комисија чији је задатак био да обави интервју са кандидатима, изврши тестирање кандидата који су се јавили на конкурс и предложи декану факултета кандидата за заснивање радног односа. Комисија је одржала седницу на којој је утврђивала услове за заснивање радног односа, између осталог и на радном месту самостални стручно технички сарадник – шеф Одсека за ... и на основу достављене документације кандидата утврдила да за наведено радно место услове за заснивање радног односа, између осталих, не испуњава тужила јер има мање од годину дана радног искуства, тј. нема потребно радно искуство за наведено радно место прописано Правилником о организацији и систематизацији послова и расписаним конкурсом, пошто кандидат од тренутка завршених основних студија другог степена има мање од годину дана радног искуства. Кандидати, међу којима и тужила, су телефонским путем од стране раднице туженог дана 09.10.2020. године, обавештени да не испуњавају услове за заснивање радног односа и укратко су им наведени разлози због којих услове не испуњавају. Тужила је након тога, дана 12.10.2020. године, дошла у просторије туженог у којима се обављало тестирање кандидата, којом приликом су јој чланови комисије туженог предочили да не испуњава услове за заснивање радног односа на радном месту за које је конкурисала због чега није ни позвана на разговор, о чему јој је комисија на њен захтев издала и писмену потврду.

Комисија туженог је 14.10.2020. године предложила декану туженог да за радно место самостални стручно технички сарадник – шеф Одсека за ... заснује радни однос са кандидатом ББ, па је 15.10.2020. године, донето решење број .. којим је за радно место самостални стручни сарадник – шеф Одсека за ..., након спроведеног конкурсног поступка, изабран кандидат ББ, са којим ће бити закључен уговор о раду.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је оспорено решење незаконито, а другостепени суд је оценио да је закључак првостепеног суда правилан јер је тужени у публикацији „Послови“ број 900 од 23.09.2020. године објавио конкурс за заснивање радног односа на одређено време на радном месту самостално стручни сарадник – шеф Одсека за ..., у коме је захтевано одговарајуће образовање мастер академских студија које је тужила у време

подношења пријаве на конкурс имала, као и једна година радног искуства, без било каквих ближих одредница у погледу конкретизације тог услова, а који услов је тужила такође у време подношења пријаве испуњавала онако како је конкурсом прописан, имајући у виду да је годину и девет месеци пре поднете пријаве на конкурс била у радном односу код туженог на радном месту сарадника у настави за ужу научну област ... право. Такође је правилна оцена нижестепених судова да је тужени тужилу незаконито елиминисао из конкурсног поступка иако је испуњавала све услове објављеног конкурса за радно место за које је конкурисала, и то усмено телефонским путем без доношења посебне одлуке о њеној пријави.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев из разлога што је тужени тужилу незаконито елиминисао из конкурсног поступка иако је она испуњавала све услове из конкурса који је тужени објавио дана 23.09.2020. године за заснивање радног односа на радном месту самостални стручно технички сарадник – шеф Одсека за ..., што и оспорено решење којим је одлучено ко ће од пријављених кандидата бити примљен у радни однос на ово радно место чини незаконитим.

Супротно ревизијским разлозима, правилно је примењено материјално право, јер и по мишљењу Врховног суда, околност да је чланом 3. Правилника о организацији и систематизацији послова туженог из марта месеца 2018. године прописано да се под радним искуством у смислу одредаба тог Правилника, сматра искуство стечено радом на истом или сличном (сродном месту), после стечене стручне спреме која се тражи за то радно место, да се под радним искуством у смислу тог Правилника и услова објављеног конкурса сматра само искуство стечено након стицања одговарајуће стручне спреме, те да се због тога период који је тужила провела у радном односу код туженог пре стицања одговарајућег високог образовања, односно завршених мастер академских студија не може сматрати адекватним радним искуством у смислу наведеног Правилника због чега тужила није испуњавала све прописане услове конкурса, не може бити од утицаја на доношење другачије одлуке. Ово стога, што је у конкурс који је објављен 23.09.2020. године, као услов за радно место на које је тужила конкурисала, поред одговарајућег образовања – мастер академске студије, тражена једна година радног искуства без прецизирања шта се сматра радним искуством неопходним за обављање послова на том радном месту, нити је у вези са потребним радним искуством у конкурс тужени упутио на примену свог Правилника у погледу испуњености радних услова за то тражено радно место.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, а трошкови одговора тужиле на ревизију по оцени Врховног суда нису били нужни за вођење ревизијског поступка, због чега је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка одбијен.

На основу изложеног, применом одредбе члана 414. ЗПП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић